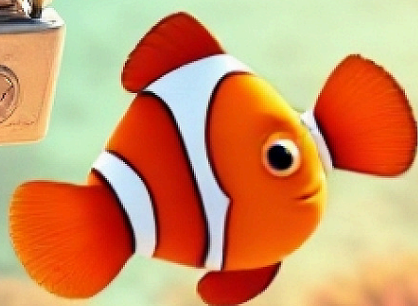

Karabatağın Kamerası

Ebru Mina TOMURCUK

Karabatağın Kamerası

Ebru Mina TOMURCUK

Karabatak Cormo sakin bir koyun kıyısında yaşıyordu. Güneşte mavi-yeşil parlayan düzgün siyah tüyleri, uzun kıvrık bir boynu ve parlak zümrüt yeşili gözleri vardı. Her sabah balık tutar ve dalgaları izlerdi. Ama bugün suyun üzerinde garip bir şey sallanıyordu: parlak turuncu kayışlı küçük gümüş bir kamera. Cormo onu kıvrık gri gagasıyla nazikçe kaldırdı.

Cormo kamerayı evirip çevirdi. Küçük bir düğme tıkladı. Tık! Arka ekranda kendi perdeli ayağının fotoğrafı belirdi. Zümrüt gözleri kocaman açıldı. Turuncu kayışı boynuna geçirdi ve kanatlarını çırpı. Kamera bir hazine gibi hissettiriyordu. Ona başka neler gösterebileceğini merak etti. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı!

Bir şıprıyla Cormo denizin altına daldı. Su serin ve berraktı. Güneş ışınları kumlu zeminde dans ediyordu. Daha derine yüzdü, kurdele gibi salınan dalgalı yeşil bitkilerin yanından geçti. Sonra onu gördü: rengârenk parlayan bir mercan resifi. Balıklar her yere fırlıyordu. Bu, daha önce hiç gerçekten görmediği bir dünyaydı.

Küçük turuncu bir balık Cormo'ya doğru hızla geldi. Siyahla çevrili üç beyaz çizgisi ve yuvarlak koyu gözleri vardı. "Merhaba! Ben Pip," dedi yüzgeçlerini çırparak. "Boynundaki şey ne?" Cormo kamerayı anlattı. Pip heyecanla kıpırdandı. "Benim fotoğrafımı çek!" diye bağırdı ve mor bir mercanın önünde poz verdi. Tık! Kamera parladı.

Pip, Cormo'nun rehberi oldu. "Beni takip et!" dedi ve limon kadar sarı bir süngerin yanından yüzdüler. "Şu dalgalı bitkilere bak," dedi Pip. "Küçük karidesleri saklıyorlar." Cormo bir fotoğraf çekti. Tık! Karidesler yeşil yaprakların arasından göz attı. Cormo'nun zümrüt gözleri parladı. Sadece dikkatle bakarak, hiç görmediği kadar çok şey görüyordu.

Sonra Pip, Cormo'yu beyne benzeyen bir mercan parçasına götürdü. Yumuşak pembe ve turuncu renklerde kıvrımları ve çıkıntıları vardı. "Bu benim favorim," dedi Pip. "Adı beyin mercanı." Cormo bir fotoğraf çekti. Tık! Sonra bir gümüş balık sürüsü yanlarından geçti, parlak bir kurdele gibi birlikte dönerek. Tık! Cormo'nun kamerası tıklamaya devam etti, her gizli harikayı yakaladı.

Cormo bir deniz yelpazesine sarılmış denizatı gördü, minik kuyruğu sıkıca tutunuyordu. Tık! Kumun üzerinde yan yan yürüyen bir yengeç gördü. Tık! Gün batımı gibi parlak kırmızı, beş kollu bir denizyıldızı gördü. Pip güldü. "Sen gerçek bir fotoğrafçısın!" Cormo gurur duydu. Kamerası sihirli bir göz gibiydi, ona resfin sırlarını gösteriyordu.

Ama sonra Corno üzücü bir şey fark etti. Bir parça plastik poşet sürüklenip geçti, mercana dolandı. Birkaç mercan ucu solgun ve kırıktı. Pip'in yuvarlak gözleri endişeli görünüyordu. "Resif hastalanıyor," dedi sessizce. "Çok fazla çöp var ve su ısınıyor." Corno'nun içi sızladı. Yardım etmek istiyordu ama nasıl?

Cormo fotoğraf çekmeye devam etti, ama artık sorunların da fotoğraflarını çekiyordu: plastik poşet, solgun mercan, resifin zarar gördüğü yerler. Tık! Tık! Başka ne yapacağını bilmiyordu. Pip yaklaştı. "Belki fotoğrafların insanlara gösterebilir," dedi. "İnsanlar denizin altındakileri her zaman göremez." Cormo yavaşça başını salladı. Belki Pip haklıydı.

Su yüzüne çıkınca Cormo tüylerindeki suyu silkeledi. Sarı şeritli turkuaz bir dalgıç kıyafeti giymiş uzun boylu bir kadın kumsalda yürüyordu. Kısa kıvrıkcık koyu saçları vardı ve dalgıç maskesi alnına itilmişti. "Merhaba, küçük karabatak," dedi nazikçe. "Boynundaki şey ne?" Cormo kamerayı görmesine izin verdi. Kadın fotoğrafları görünce nefesi kesildi.

"Bunlar harika!" dedi deniz biyoloğu Marina. Fotoğraflara göz attı: parlak balıklar, dalgalı bitkiler, rengârenk mercanlar ve üzücü plastik poşet. "Resifin güzelliğini ve sorununu göstermişsin. Bunları paylaşabilir miyim?" Cormo başını salladı. Marina gülümsedi. "Bir sergi düzenleyebiliriz. İnsanlar resifi görünce onu korumak isteyecek."

Marina fotoğrafları büyük panolara bastırdı. Onları aydınlık bir salona astı. İnsanlar görmeye geldi: çocuklar, anne babalar, balıkçılar ve öğretmenler. Parlayan mercanlara ve komik palyaço balıklarına baktılar. Plastik poşeti ve solgun mercanı da gördüler. "Resifin bu kadar güzel olduğunu hiç bilmiyordum," dedi bir kız. "Onu temizlemeliyiz," dedi bir oğlan.

Kısa süre sonra birçok insan bir resif koruma ekibine katıldı. Çöpleri topladılar ve yeni mercanlar diktiler. Cormo ve Pip resif iyileşmeye başlarken sudan izlediler. Cormo kamerasını korudu ve fotoğraf çekmeye devam etti, dünyaya dalgaların altındaki gizli harikaları gösterdi. Dikkatle bakmanın çevremizdeki güzelliği görmemize ve onu korumamıza yardımcı olduğunu öğrendi.

Cormo ve Pip en iyi arkadaş oldular. Her gün resifi birlikte keşfettiler. Pip komik fotoğraflar için poz verdi ve Cormo tıklamaya devam etti. Bazen sadece yüzüp balıkların geçişini izlediler. "Biliyor musun," dedi Pip, "sen sadece bir fotoğrafçı değilsin. Sen bir resif kahramanısın." Cormo'nun zümrüt gözleri gururla parladı.

Marina sık sık geri geldi. Resifi görmeleri için daha çok insan getirdi. Cormo'yu gördüğünde hep gülümsedi. "Fotoğrafların her şeyi değiştirdi," dedi. "Bize resifin gizli güzelliğini gösterdin. Şimdi hepimiz onu güvende tutmak istiyoruz." Cormo'nun içi ısındı. Kamerası fotoğraf çekmekten fazlasını yapmıştı. Gözleri ve kalpleri açmıştı.

Ve böylece karabatak Cormo yumuşak bir ders öğrendi: dünya, yeter ki dikkatle bakalım, harikalarla doludur. Boynunda bir kamera ve yanında bir arkadaşla dalmaya, izlemeye ve resifin gizli güzelliğini paylaşmaya devam etti. Ve resif, dostlarının küçük bir yardımıyla, parlamaya devam etti.